

вопросъ. Други нѣкои имена чрѣзъ тѣхното ис-
кажение (развала) или просто чрѣзъ мѣнотни-
ята да имъ са намѣри смисалтъ, едвамъ ли мо-
гатъ да са обяснатъ съ рѣчникътъ на който и
да е езикъ (като напр. Ицбокла, Ехаций и др.
т.). Най-послѣ, нѣкои и други имена и наисти-
на могатъ да бѣдатъ тюрко-фински, което е
твърде естествено, но и това никакъ не е мѣ-
шало на бѣлгарското племе да принадлежи на
славянскиятъ корѣнъ. Тука сѣ имале влияние
по-напредното господство на хунните и на
аварете, сѣсѣдството на угрите и родственните
свързки между княжеските фамилии на еди-
нѣтъ и на другиятъ народъ. Освѣнъ това, въ
числото на болѣрете и на дружините, както и
у насъ между руските, както са види, сѣ са
намирале хора отъ дѣйствително угро-тюреско
происхождение. Най послѣ, Иорнандъ говори яс-
но: „Сѣкиму е извѣстно, че множество (чужди)
имена са усвояватъ отъ който и да е народъ
чрѣзъ употрѣблението; така, напримѣръ, рим-
ляните сѣ земале доволно чѣсто имена отъ
грѣдите, сарматите (славяните) отъ гермаците,
готите отъ хунните“ (гл. IX. Той, както са ви-
ди, смѣсва заедно дѣйствително-заимствован-
ните имена съ общите по родството на корѣ-
ните; напримѣръ, това може да са каже отно-
сително славяните и германците). Както една
часть отъ хуннските имена е преминала у славяне-
те, така и наопаки имена съ славянски или съ гер-
мански оттѣнокъ са срѣщатъ у хунните, у ава-
рете и у угрите; такива сѣ: Валамиръ, Оне-
гизъ, Баянъ, Лебедии, Вологудъ и др.